

Nr 65.

Av herr **Nylander**, om tullrestitution vid utförsel utav gryn av vete.

I § 13 mom. 3 av nådiga förordningen med tulltaxa för inkommande varor medgives under vissa angivna villkor åt idkare av kvarnrörelse vid utförsel sjöledes från tullplats av vid kvarnen framställt mjöl av råg eller vete restitution av den tull, som av honom blivit erlagd för en motsvarande kvantitet direkt från utlandet införd omalen spannmål av samma slag. Ifrågavarande författningsrum erhöll denna lydelse efter det 1911 års riksdag på grund av en kungl. proposition i ämnet därom fattat beslut. Till grund för Kungl. Maj:ts framställning hade därvid lagts ett betänkande och förslag av en särskild kommission, vilken tillsatts med uppdrag, bland annat, att efter vissa angivna riktlinjer omarbета hithörande bestämmelser. Vid framläggandet av sitt betänkande i ämnet fann sig denna kommission föranlåten att föreslå borttagandet av de tidigare och alltsedan år 1888 gällande bestämmelserna avseende jämväl möjlighet till tullrestitution för, bland annat, vetegryn.

Kommissionen grundade sin ståndpunkt härutinnan främst på den omständigheten, att allt sedan tillkomsten av nu ifrågavarande restitutionsbestämmelser någon export av vetegryn under restitutionsanspråk icke vid något tillfälle förekommit. Härtill kom, att, enligt kommissionens förmenande, vissa tekniska svårigheter förelågo med avseende å bestämmandet av den utbytesprocent vid grynens framställande, varom kännedom erfordrades i och för beräkning av den för förmalning erforderliga spannmålen och därmed av restitutionsbeloppet. På grund av antydda svårigheter vid utbytesprocentens fastställande ansåg sig kommissionen i betraktande av nyssberörda förhållande, att under den redan år 1888 då förflutna tidrymden av tjugutre år export av vetegryn ej förekommit, icke böra nedlägga något ytterligare arbete på lösandet av dessa svårigheter, utan fann

sig kommissionen böra ur sitt förslag utesluta, bland annat, vetegryn. Denna kommissionens uppfattning biträdades av såväl Kungl. Maj:t som riksdagen och hithörande författningsrum medger därför i dess år 1911 fastställda lydelse icke någon möjlighet till tullrestitution vid export av vetegryn.

Emellertid äro förhållandena nu helt annorlunda än vid nyssnämnda tidpunkt; i det att möjligheter föreligga för landets kvarnindusti att kunna i en ej alltför obetydlig omfattning exportera vetegryn (mannagryn). De tekniska svårigheter, vilka åsyftades av 1911 års kommission, torde vidare icke vara av den beskaffenhet, att de resa hinder för medgivandet av tullrestitution jämväl vid export av vetegryn. Tvärtom torde utvinningsprocenten vid framställandet av vetegryn vara sådan, att de i angivna författningsrum uppställda regler för beviljandet av tullrestitution och sättet för densammes beräkning vid export av vetemjöl äro tillämpliga jämväl å vetegryn.

Nationalekonomiskt sett skulle det givetvis lända vårt land till fördel, om restitutionsinstitutet tillämpades utan alltför snäv begränsning. Det måste anses ligga ej blott i kvarnindustriens utan ock i det svenska jordbrukets intresse, att utförsel av kvarnprodukter, tillverkade av utländsk spannmål, kan äga rum.

Till stöd härför torde kunna åberopas samma synpunkter, som av bevillningsutskottet vid 1911 års riksdag anförts till motivering för den då införda ordningen för restitutionsförfarandet å hithörande varuslag.

Den för möjlighet till tullrestitution i föreliggande hänseende erforderliga författningsändringen kan lämpligen vidtagas sålunda, att i § 13 mom. 3 av ovanberörda förordning efter orden »mjöl av råg eller vete» inskjutas orden »ävensom av gryn av vete» och att jämväl i övrigt de bestämmelser i föreliggande avseende, vilka i ovanberörda moment eller eljest förefinnas, i tillämpliga delar undergå därav föranledda ändringar.

De av detta yrkande föranledda författningsförändringar torde näget föreslås av bevillningsutskottet.

Under åberopande av vad sålunda anförts, får jag hemställa,
att riksdagen ville besluta om sådan ändring av hithörande författningsbestämmelser, att tullrestitution medges kvarnägare jämväl för gryn av vete under samma villkor som i fråga om mjöl av råg eller vete.
Stockholm den 20 januari 1923.

Erik Nylander.